

ний не можемъ никакъ си представи, какъ ѣ въз-
можно такъвзи единъ важенъ періодъ, въ живота
на единъ народъ, да са забрави съвсѣмъ въ про-
дълженіе на 4 — 5 вѣка, щото Несторъ да не бѣ-
лѣжи нищо за него. Той поменува, че апостольтъ
Св. Павелъ и Андрей сж проповѣдвали на Славя-
нытъ въ Иллирія и Руссія, и Шафарикъ отъ своя
страна справедливо забѣлѣзва, че ако това преда-
ніе и да не са потвърдѣва съ основателны доказа-
тельства, обаче дѣто Несторъ го ѣ споменѣлъ, то
дава право да са мысли, че той ѣ гледалъ на Сла-
венытъ като на стары обитатели въ Европа.

Главнытъ источники за опознаванье съ сла-
венскытъ народы, сж Византійскытъ писатели отъ
V — XI-й вѣкъ; но овѣзи, на които най-много са
насланиятъ по-новытъ историцы, като Пейсонель, Стрит-
теръ, Шлёцеръ и Гиббонъ, сж писателитъ, Проко-
пій и Иорнандъ. — Прокопій ѣ былъ частенъ секре-
таръ на Велизарія, и го ѣ придружавалъ въ прочу-
тытъ му воинскы походы въ Персія, Африка и И-
талія. Умрълъ ѣ въ 595 год. Той бѣ получилъ отъ
Императора Юстиніана титлата славень (illustis) и
службата на сенаторъ. А малко предъ смъртьта му,
той бѣ възкаченъ и префектъ на Константинополь.
Прокопій ѣ оставилъ исторія въ 8 тома за разны-
тъ боѣве въ негово време; и въ изброяваньето,
което прави на готскытъ боѣве, той дава довольно
свѣдѣнія за Славенытъ подъ рзнытъ имъ названія.

Другыйтъ писатель, Иорнандъ или Юрданъ ѣ
былъ готскый историкъ, и секретаръ на одного отъ
главатаритъ или царетъ на Аланытъ, които насе-
лявали Мизія. Списаніята неговы са отнасятъ къдѣ
срѣдата на VI-й вѣкъ; но и той и Прокопъ, нищо